

Recuperar Catalunya

Dm, 26/03/2019 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

Tinc la sensació que els numerets del president Torra amb els llaços i les pancartes als edificis de la Generalitat han escenificat de manera molt clara que el procés independentista ja no dona més de si. El procés, tal com els dirigents independentistes l'havien anat conduint, va demostrar ja prou clarament la seva inviabilitat i la seva inconsistència política i democràtica en els fets de setembre i octubre de 2017, però calia segurament aquesta escenificació per certificar-ho de manera definitiva. La cosa, segurament, es continuarà arrossegant encara un quant temps més, perquè els dirigents independentistes que ja tenen clar que així no anem enlloc són massa poc valents i no gosen començar ja a dir-ho públicament, horroritzats davant la perspectiva de ser titllats de traïdors. Però estic segur que algun dia algú començarà a dir-ho, i llavors serà possible entrar en un diàleg per buscar sortides, abandonant aquest fals diàleg que consisteix a pretendre que l'única proposta possible és la de muntar un referèndum d'autodeterminació.

Acabat, doncs, el procés, ha arribat l'hora de recuperar Catalunya. I goso dir que Catalunya només és recuperable des del catalanisme. ¿Què vull dir amb això? Quan parlo de catalanisme estic parlant d'una manera d'entendre Catalunya que es diferencia clarament del nacionalisme (i de l'independentisme, que és una forma dura de nacionalisme). El nacionalisme és un plantejament polític que té com a prioritat bàsica la nació, de manera que tots els altres aspectes de la vida col·lectiva hi queden supeditats. El catalanisme, en canvi, és un plantejament polític que situa el tema nacional com a part indestruïble de la voluntat de transformació de tot allò que cal canviar perquè la vida de tots sigui millor. El catalanisme vol promoure la llengua, la cultura i l'autogovern de Catalunya alhora que vol promoure també, tot junt, la cohesió social, la solidaritat, la justícia, el benestar per a tothom, tant els que viuen aquí com els que viuen a qualsevol altre lloc del món. El nacionalisme i l'independentisme són opcions més clares i amb menys matisos, mentre que el catalanisme exigeix prioritzar a cada moment segons la situació i les possibilitats, i això sempre resulta més difícil i imprecís. Doncs bé. Jo crec que només assumint un plantejament polític no centrat prioritàriament en la nació serà possible que la realitat nacional catalana es pugui consolidar en pau i pugui ser valorada i assumida per una majoria àmplia de la població de Catalunya. I per tant, crec que el futur passa perquè el nacionalisme i l'independentisme assumeixin que cal començar per més avall i no pels seus objectius màxims. Si no, l'únic que aconseguiran serà fer-ho malbé tot. I en canvi, si accepten donar suport a un projecte catalanista ampli, i fer-ho de manera honesta i sense pretendre apropiarse'l, potser algun dia una majoria clara de la població veurà la independència com una possibilitat interessant. O potser no, però ja dic, això ja es veurà.

A mi, us he de dir la veritat, em costen molt d'entendre els plantejaments nacionalistes i més encara els independentistes. En costa molt d'entendre que un pugui considerar la nació com el seu objectiu polític prioritari. Però vaja, no negaré pas la legitimitat d'aquesta prioritització. Però llavors, això sí, cal fer les coses ben fetes, i no com s'han fet tot aquest temps. Hem perdut molts anys, durant els quals tot ha quedat ofegat per l'obsessió processista. Hem deixat de

banda un treball seriós i de fons, no sectari, per la llengua i la cultura, hem deixat de banda la necessitat d'una millora constant de l'educació, la sanitat i els serveis socials, hem deixat de banda la prioritat de la protecció dels més febles, d'aquí i d'arreu del món (¿què se n'ha fet d'aquella gairebé mítica reivindicació del 0,7% per als països pobres?), hem deixat de banda la necessitat de pensar cap on ha d'anar la societat del futur amb els moltíssims reptes que ens planteja, hem deixat de banda la lluita per una Europa de les persones i no dels mercats, hem deixat de banda la lluita per una distribució més justa de la riquesa, hem deixat de banda la lluita per introduir en la nostra societat la consciència que som responsables de buscar sortides possibles a la crisi dels immigrants i els refugiats, hem deixat de banda la necessària potenciació d'un sindicalisme que superi fronteres estatals... En resum: que Catalunya ha deixat de banda els valors del catalanisme de mirada àmplia i tot sembla haver quedat reduït a una pugna entre nacionalisme i antinacionalisme.

No, no dic que no s'hagi treballat i no s'estigui treballant en aquests camps que he esmentat en el paràgraf anterior, sinó que tot ha quedat amagat i sepultat sota aquest sudari dels anhels d'independència d'una part de la població que és certament molt notable però que no arriba al cinquanta per cent dels ciutadans i ciutadanes. Tot gira entorn d'això, de manera que les causes més humanitzadores han deixat d'estar en primer pla, amb la qual cosa Catalunya ha anat quedant cada cop més castrada, més trista i més sense ànima. El procés ha impedit que el país pogués desenvolupar els seus múltiples talents i possibilitats i fos capaç de mirar més enllà del seu melic nacional. I a sobre ha provocat una cosa encara més maligna: ha dividit la gent, i ha dificultat enormement que de cara el futur es puguin crear consensos bàsics per avançar plegats.

Jo no sé què passarà a les eleccions del proper 28 d'abril, tan transcendents. Confio que sigui possible que continuïn governant Espanya aquells que han estat capaços d'obrir la porta del diàleg que tan irresponsablement havia tancat el PP. Per això jo votaré o socialistes o comuns. Però confio també que, des de Catalunya, els partits que amb la seva negativa a aprovar els pressupostos ens han portat a la perillosa situació en què estem, siguin capaços de reflexionar, de fer autocrítica, d'anar unes quantes pantalles enrere i de dialogar de veritat, buscant sortides i sense fer comèdia. Sí, i no oblidem que tenim els presos. Però és que emprendre aquest camí de diàleg és el millor que els polítics independentistes poden fer per ells, i no els ultimàtums, els discursos dramàtics i les proclames buides.

Ara que s'acosta la Pasqua, caldrà pregar perquè la vida nova de Jesús pugui ser també vida nova per al nostre pobre país.